

LBRIS

We know
books

L. J. S H E N

**PATIMĂ
ȘI ISPĂȘIRE**

CRUEL CASTAWAYS

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA STAN

PROLOG

CHRISTIAN

Nu. Atinge. Nimic!

Aceasta era singura regulă pe care mi-o impusese maică-mea; o regulă pe care avusesem înțelepciunea să nu o încalc în copilăria mea. Altfel, aş fi avut parte de o bătaie cu cureaua şi aş fi primit de mâncare doar terci de ovăz cu gărgăriţe o lună întregă.

În vacanţa de vară, după ce împlinisem paisprezece ani, s-a aprins chibritul care mai târziu avea să mistuie totul. Scânteia portocalie avea să se răspândească, devorându-mi viaţa, iar în urma ei aveau să rămână doar scrum şi cenuşă.

Mama mă lua cu ea la muncă. Mi-a explicat foarte clar de ce nu puteam să rămân acasă şi să fac ce mă tăia capul. Motivul principal era că mama nu voia să ajung ca ceilalţi copii de vârsta mea: să fumez iarbă, să sparg încuietori de uşi şi să livrez pachete dubioase pentru dealerii de droguri din oraş.

Oraşul Hunts Points era locul unde visurile mor. Maică-mea, în schimb, nu era o visătoare. Mă considera o povară. Dacă aş fi intrat în belele, nu avea de gând să mă scape.

În plus, nici eu nu eram tocmai dornic să rămân acasă și să-mi amintesc ce fel de viață duceam.

Aveam voie să o însoțesc pe maică-mea zilnic, în drumul ei spre Park Avenue, cu o condiție: să nu ating cu mâinile mele murdare nimic din penthouse-ul familiei Roth. Nici mobila exagerat de scumpă, nici bovindourile, nici plantele importate din Olanda și, mai presus de toate, în *niciun caz* să n-o ating pe față.

— Fata asta e deosebită. Nu trebuie atinsă nici măcar cu o floare. Domnul Roth o iubește ca pe ochii din cap, mi-a subliniat maică-mea, o imigrantă din Bielorusia, cu accentul ei pronunțat.

Mi-a spus-o în timp ce ne îndreptam cu autobuzul spre casa familiei Roth, înghesuiți ca sardinele alături de oameni care se ocupau de curățenie, alături de grădinari și portari.

Arya Roth fusese blestemul vieții mele încă dinainte s-o cunosc. În comparație cu existența mea fără valoare, ea era o bijuterie frumoasă, de neatins și extrem de valoroasă. Până să fac cunoștință cu ea, fusese neplăcut să mă gândesc la ea. În mintea mea, era un simbol; o fetiță răsfățată și plângăcioasă, cu coșite strălucitoare. Nu voiam absolut deloc s-o cunosc. Deseori, seara, când stăteam întins în patul meu pliant, mă întrebam ce aventuri interesante și costisitoare mai punea Arya la cale și îi uram să i se întâmple tot felul de chestii nasoale: accidente oribile de mașină, o cădere de pe stânci, o prăbușire cu avionul, scorbut. M-aș fi mulțumit cu oricare dintre aceste neplăceri, iar în imaginația mea Arya Roth cea privilegiată trecea prin tot felul de evenimente îngrozitoare, în timp ce eu asistam de pe margine, bine-mersi, mâncând popcorn și amuzându-mă.

Îmi dis plăceau toate lucrurile pe care le aflasem despre Arya, prin intermediul relatărilor entuziaste ale maică-mii. Pe deasupra,

fata angajatorului maică-mii era de vârsta mea, așa că, în mod inevitabil și exasperant, făceam comparație între viețile noastre.

Ea era prințesa din turnul de fildeș din Upper East Side, care trăia într-un penthouse ce se întindea pe 460 metri pătrați — un apartament atât de spațios, că nici măcar nu puteam să mi-l imaginez. Eu, pe de altă parte, eram captiv într-o garsonieră de dinainte de Al Doilea Război Mondial, în Hunts Point, iar coloana sonoră a adolescenței mele era alcătuită din certurile aprinse dintre prostituate și clienții lor, care aveau loc sub fereastră mea, și vocea ridicată a doamnei Van, care își făcea soțul cu ou și cu oțet.

Viața Aryei mirosea a flori, a buticuri exclusiviste și a lumânări cu parfum de fructe — aroma lor se simțea vag pe hainele maică-mii atunci când se întorcea acasă —, pe când putoarea pieței de pește din apropierea garsonierei noastre era atât de pătrunzătoare, încât se întipărise definitiv în pereții coșmeliei în care trăiam.

Arya era frumușică — mama făcea mare caz de ochii ei ca smaraldul —, în vreme ce eu eram slăbănog și stângaci, cu genunchi osoși și urechi clăpăuge. Semănam cu un omuleț desenat pe hârtie, din linii. Maică-mea zicea că aveam să capăt niște trăsături mai de bărbat în cele din urmă, dar, având în vedere mâncarea sărăcăcioasă de care aveam parte, mă cam îndoiam. Se pare că și taică-miu fusese la fel: uscățiv în copilărie, însă atrăgător la maturitate. Fiindcă nu îl cunoscusem niciodată pe nenorocitul ăla, nu aveam cum să confirm dacă era adevărat sau nu. Tatăl bebelușului pe care-l născuse Ruslana Ivanova era căsătorit cu altă femeie și locuia în Minsk, împreună cu cei trei copii ai lor și cu două potâi urâte. Biletul doar dus spre New York fusese cadoul lui de despărțire pentru maică-mea, când ea îl anunțase

că rămăsese însărcinată cu mine, împreună cu rugămintea ca ea să nu-l mai contacteze niciodată.

Maică-mea nu avea nicio rudă — mama ei murise cu câțiva ani înainte —, așa că plecarea părea soluția rezonabilă pentru toți cei implicați. Mai puțin pentru mine, desigur.

Așa am ajuns singuri în Big Apple, trăind de parcă viața voia să ne sugrume. Sau poate că viața deja ne strânsese de beregată și ne lăsase fără aer. Mi se părea că tot timpul ne lipsea ceva: aer, mâncare, electricitate sau dreptul de a exista.

Și așa am ajuns la ultimul și cel mai apăsător păcat dintre toate păcatele comise de Arya Roth și, totodată, principalul motiv pentru care nu-mi doream s-o cunosc niciodată: Arya avea o familie.

O mamă. Un tată. O grămadă de unchi și de mătuși. Avea o bunică în Carolina de Nord, pe care o vizita de Paște, și verișori în Colorado, unde se ducea să facă snowboarding de Crăciun. Viața ei avea un context, o direcție, o poveste. Avea structură, era schițată în întregime, iar toate piesele distincte erau frumos colorate, în timp ce ale mele păreau golașe și desperecheate.

O aveam pe maică-mea, dar simțeam că noi doi nimeriserăm împreună din întâmplare. În rest, mai aveam prin preajmă vecinii, pe care ea nu se deranjase să-i cunoască, prostituatele care-mi propuneau să facem sex dacă le dădeam pachețelul meu pentru școală și poliția, care apărea în cartier de două ori pe săptămână și întindea o bandă galbenă peste niște ferestre sparte. Fericirea le aparținea altora. Unor oameni pe care nu-i cunoșteam, care trăiau pe alte străzi și duceau o viață diferită de a mea.

Dintotdeauna mă simțisem ca un musafir pe lumea asta, ca un voaior. Dar, dacă tot eram nevoit să urmăresc viața altcuiva,

atunci măcar să o urmăresc pe cea a familiei Roth, care ducea o viață perfectă, frumoasă.

Pentru a scăpa din cocina în care mă născusem, nu trebuia decât să respect regulile.

Nu. Atinge. Nimic.

Până la urmă, nu doar că am atins ceva.

Am atins cel mai prețios lucru din căminul familiei Roth.

Fata.

CAPITOLUL UNU

ARYA

În prezent

El avea să vină.

Eram sigură de asta chiar dacă întârzia. Iar până azi nu întârziase niciodată.

Ne întâlneam în prima zi de duminică a fiecărei luni.

Își făcea apariția cu un rânjet șiret, două porții de *biryani*¹ și cea mai recentă și mai scandaloașă bârfă de la biroul lui, care era mai interesantă decât orice reality-show.

Mi-am întins membrele sub o arcadă ce dădea spre o grădină cu aspect gotic, mi-am încordat degetele în pantofii mei Prada.

Indiferent ce vârstă aveam sau cât de bine mă descurcam în rolul femeii de afaceri fără scrupule, în timpul vizitelor noastre lunare la muzeul Met Cloisters mă simțeam mereu ca vechea Arya, fata de cincisprezece ani cu ten acneic, impresionabilă și recunoscătoare pentru firimiturile de intimitate și afecțiune pe care le primea.

¹ Mâncare asiatică pregătită cu orez.

— Scumpo, mută-te puțin mai încolo! Se scurge sosul din mâncare.

Vezi? A venit.

Mi-am strecurat picioarele sub fund și i-am făcut loc tatei să se așeze. El a scos două caserole uleioase dintr-o sacoșă de plastic și mi-a întins una.

— Arăți oribil! am comentat pe când deschideam caserola.

Aroma de nucșoară și de șofran mi-a ajuns la nas și m-a făcut să salivez. Tata era roșu în obraji, avea o privire cam întunecată. A făcut o grimasă.

— Păi, tu arăți uimitor, ca de obicei.

M-a sărutat pe obraz și s-a sprijinit de coloana de dinaintea mea, ca să stăm față în față.

Am înfipt furculița de plastic în mâncare. Puiul s-a desfăcut în bucățele peste stratul de orez. Am luat o îmbucătură și am închis ochii.

— Aș putea să mănânc chestia asta de trei ori pe zi, zilnic.

— Te cred, a râs tata. În clasa a patra ai trăit numai cu chiftele și macaroane cu brânză. Cum merg planurile tale de cucerește a lumii?

— Încet, dar sigur.

Am deschis ochii. El își frunzărea mâncarea. Mai întâi întârziase, iar acum am observat că era aproape de nerecunoscut. Nu îl dădeau de gol înfățișarea, hainele lui ușor boțite sau faptul că i-ar fi prins bine să se tundă, ci expresia lui din această clipă. O expresie pe care nu o mai văzusem în cei aproape treizeci și doi de ani de când îl știam.

— Ce mai faci? l-am întrebat și am lins furculița.

Telefonul i-a bâzâit în buzunarul pantalonilor. S-a prefăcut că nu îl aude. Lumina verde a ecranului se întrededea prin stofă.

— Bine. Sunt ocupat. La birou avem un audit, așa că totul e cu susul în jos. Toți aleargă de colo-colo ca niște găini decapitate.

— Nu se poate! Din nou?

M-am întins spre caserola lui, am scos un cartof auriu de sub o grămăjoară de orez și l-am băgat în gură.

— Așa se explică.

— Ce anume se explică? a întrebat alarmat.

— Mi se părea mie că pari puțin îngrijorat.

— Auditul e stresant, dar am mai trecut prin asta. Cum merg afacerile?

— De fapt, aș vrea să-ți cer părerea despre un client de-al meu.

Am început să-i povestesc. Deodată, telefonul i-a vibrat iar în buzunar. I-am arătat fântâna din mijlocul grădinii și i-am făcut semn să răspundă la telefon.

În schimb, tata a scos un șervețel din pungă și și-a tamponat fruntea cu el. Bucățele de hârtie i s-au lipit de pielea transpirată. Nu era chiar atât de cald afară. De ce transpira în halul asta?

— Ce mai face Jillian? a întrebat el.

Vocea i-a crescut cu o octavă.

Presentimentul unei nenorociri — ca o crăpătură mică, abia vizibilă într-un perete — mi-a dat fiori.

— Bunica ei parcă fusese operată la șold săptămâna trecută, nu? a adăugat el. Am rugat-o pe secretara mea să-i trimită niște flori.

Bineînțeles că o rugase. Pe tata mă puteam bizui. În vreme ce mama era genul de părinte cam aerian — nu prea își dădea seama prin ce experiențe treceam, era oarbă la sentimentele mele și absentă în momentele cruciale din viața mea —, tata ținea minte aniversările, datele de absolvire și cu ce mă îmbrăcasem la petrecerile de *bat mitzvah* ale prietenelor mele. Îmi fusese

alături când mă despărțisem de vreun iubit, când mă certasem cu vreuna dintre prietenele mele. La fel și în momentul când compania mea fusese asimilată de o alta. Mă ajutase să analizez toate contractele. Îmi era mamă, tată, frate, camarad. O ancoră în oceanul tumultuos al vieții.

I-am întins șervețelele mele. L-am fixat cu o privire curioasă, după care i-am răspuns:

— Buni Joy se simte bine. Deja îi dă ordine mamei lui Jillian. Ascultă, tu...

Telefonul lui a bâzâit pentru a treia oară în decurs de un minut.

— Mai bine ai răspunde.

— Nu, nu!

A aruncat o privire în jur, alb ca hârtia la față.

— Persoana care te sună n-o să se dea bătută.

— Ari, aș prefera să-mi povestești cum ți-a mers săptămâna asta.

— A fost reușită, aglomerată. Iar acum a trecut. Răspunde la telefon!

Am gesticulat spre mobil. Bănuiam că aceasta era cauza comportamentului său ciudat.

Cu un oftat adânc și o atitudine plină de resemnare, tata a scos în sfârșit telefonul din buzunar și l-a apăsat atât de tare de ureche, încât aceasta s-a albit.

— Conrad Roth la telefon! Da, da.

A făcut o pauză. Ochiul îi fugeau în toate direcțiile. Caserola cu *biryani* i-a alunecat dintre degete și a căzut pe piatra nespus de veche. Degeaba am încercat să o prind.

— Da. Știu. Mulțumesc! Sunt reprezentat de avocați. Nu, nu vreau să fac niciun comentariu.

Reprezentat de avocați? Comentariu? Toate astea din cauza unui audit?

Oamenii se plimbau pe lângă arcade. Turiștii se ghemuiau ca să facă poze cu grădina. O mulțime de copii se învârteau în jurul coloanelor, iar râsetele lor răsunau ca niște clopoței. M-am ridicat și am început să strâng mâncarea împrăștiată pe jos.

Nu-i grav, mi-am spus. Un audit nu e o plăcere pentru nicio companie. Cu atât mai puțin pentru un fond de investiții speculative.

Însă, chiar în clipa când îmi serveam singură scuza asta, nu puteam să o cred cu totul. Aici nu era vorba despre afaceri. Tata nu își pierdea nopțile — și nici mințile — din cauza muncii.

A încheiat conversația. Ne-am privit în ochi.

Am știut chiar dinainte să deschidă gura. Am știut că peste câteva minute aveam să mă prăbușesc și că nimic nu putea să împiedice această cădere. Am știut că problema mă depășea. Și pe el la fel.

— Ari, trebuie să-ți zic ceva...

Am închis ochii și am tras adânc aer în piept, ca înaintea unei sărituri în apă.

Știam că nimic nu avea să mai fie la fel.

CAPITOLUL DOI

CHRISTIAN

În prezent

Nu aveam multe principii.

De fapt, aveam numai câteva. Și nu le-aș numi principii, la propriu. Mai degrabă le-aș zice „preferințe”. Sau părtiniri. Da, cam așa ceva.

De exemplu, eu *preferam*, în calitate de parte litigantă, să nu mă ocup de conflicte legate de proprietate și contracte. Nu fiindcă aș fi avut vreo rețineră morală să reprezint vreuna dintre părți, ci pur și simplu pentru că subiectul mă plictisea de moarte și nu merita absolut deloc să-mi irosească timpul prețios. Îmi conveneau de minune cazurile cu reparări de prejudiciu. Îmi plăceau procesele cu miză mare, procesele haotice, scandaloase și distrugătoare. Dacă adăugai și un pic de destrăbălare în combinația asta, deja eram în raiul litigiilor.

Alcă preferință: *preferam* să beau până cădeam lat, împreună cu cei mai buni prieteni ai mei, Arsène și Riggs, în barul *Brewtherhood*, în loc să zâmbesc și să dau aprobator din cap în

timp ce ascult încă o poveste tembelă despre meciul în care a jucat copilul vreunui client.

Încă o preferință — deci *nu* un principiu — era să nu îl scot la masă pe domnul Dubios McDubioșenie, cunoscut și cu numele Myles Emerson. Dar Myles Emerson urma să probeze un avans consistent pentru Cromwell & Traurig, firma de avocatură la care lucram. Prin urmare, iată-mă aici, într-o seară de vineri, cu un zâmbet ipocrit pe față. Am pus cardul companiei înapoi în suportul meu pentru cecuri, din piele neagră. Azi îi făceam cinste domnului Emerson cu tarte cu foie-gras, *tagliolini* cu trufe negre și o sticlă de vin al cărei preț ar fi putut plăti taxele de studiu pentru patru ani la o facultate din Ivy League.

— Băieți, să știți că am o presimțire bună în legătură cu chestia asta, a spus domnul Emerson, după care a răgâit și s-a bătut ușor cu palma pe burta proeminentă.

Semăna izbitor de mult cu actorul Jeff Daniels în variantă gonflabilă. Îmi părea bine că se simte grozav. Și eu eram al naibii de mulțumit la gândul că, începând de luna următoare, aveam să îl taxeze lunar. Emerson deținea o companie mare de servicii de curățenie și avea contracte cu corporații. Recent, fusese dat în judecată de patru ori, de fiecare dată pentru încălcarea unor clauze din contracte de muncă și pentru a obține plata unor daune. Avea nevoie nu doar de avocați, ci și de bandă adezivă ca să-și țină gura închisă. În ultimele luni fusese nevoit să plătească o grămadă de bani în dreapta și-n stânga, așa că îi propusesem să-mi dea un onorariu de început. Nu mi-a scăpat ironia situației. Bărbatul acesta, care le oferea oamenilor servicii de curățenie, mă angajase pe mine să curăț în urma *lui*. Totuși, spre deosebire de angajații lui, eu ceream un onorariu colosal și nu mă lăsam păcălit în privința banilor.

Nu mi-a trecut prin cap să refuz să-l apăr în numeroasele lui procese jalnice. Nu mă afecta faptul că angajații săraci care îl dădeau în judecată câștigau sub salariul minim pe economie și munceau cu contracte false.

— Treaba noastră e să-ți ușurăm situația, i-am zis.

M-am ridicat și m-am întins să dau mâna cu domnul Myles Emerson. A schițat un salut din cap în direcția lui Ryan și a lui Deacon — avocații parteneri de la firma mea — și a ieșit din restaurant, cu ochii scurgându-i-se după fundurile a două chelnerițe.

Urma să am multă bătaie de cap cu nemernicul ăsta. Și în același timp, eram extrem de nerăbdător să urc în ierarhia corporatistă.

M-am așezat din nou și m-am lăsat pe spătarul scaunului. M-am uitat la cei doi bărbați.

— Acum să trecem la adevăratul motiv pentru care ne-am întâlnit: acceptarea mea ca partener în firmă, în cel mai scurt timp.

— Poftim? a întrebat încruntat Deacon Cromwell.

Deacon era un expat britanic, cu studii la Oxford. Pusese firma de avocatură pe picioare cu patruzeci de ani în urmă și era mai bătrân decât însuși Matusalem.

— Christian e de părere că are dreptul la un birou și la o plăcuță cu numele lui pe ușa biroului, după ce a depus timp și efort pentru noi, i-a explicat Ryan Traurig bătrânului.

Traurig era șeful Departamentului de Litigii. Dintre el și Cromwell, Traurig era cel care chiar își arăta fața la birou din când în când.

— Nu crezi că mai întâi ar fi trebuit să discutăm noi doi despre asta? i-a zis Crowell lui Traurig.

— Discutăm acum, a răspuns Traurig, cu un zâmbet amabil.

— *În privat!* s-a răstit Cromwell.

— Se bate prea multă monedă pe discuțiile în privat, m-am băgat eu în vorbă.

Am sorbit o gură de vin. Mi-ar fi plăcut să fi avut whisky în pahar.

— Trezește-te la realitate, Deacon! Sunt asociat senior de trei ani. Încasez onorarii de partener. Evaluările mele anuale sunt ireproșabile și atrag clienți bogați. Mă duci cu zăhărelul de prea mult timp. Vreau să știu cum stau. Hai să dăm cărțile pe față!

— Venind din partea unui avocat, replica asta e cam ironică! a zis Cromwell și s-a uitat cu coada ochiului la mine. De asemenea, dacă tot vrei să dăm cărțile pe față, îți amintesc că ai absolvit acum șapte ani, cu un stagiu de doi ani în biroul procurorului, la momentul absolvirii. Nu e ca și cum te-am vădudit de vreo mare oportunitate profesională. Firma noastră are o regulă: nu primește parteneri decât după nouă ani de colaborare. Din punct de vedere cronologic, mai ai de lucru.

— Din punct de vedere cronologic, ai câștigat cu 300% mai mulți bani de când m-am alăturat firmei, i-am trântit-o. Dați-o dracului de regulă! Dați-mi acțiuni în firmă și faceți-mă partener!

— Ești neîndurător.

Cromwell încerca să pară detașat, dar sudoarea i se scurgea pe frunte.

— Cum reușești să dormi noaptea? m-a întrebat.

Am învățat vinul în pahar, așa cum mă învățase un somelier premiat, în urmă cu zece ani. Pe lângă treaba cu somelierul, jucam golf pe proprietatea din Miami închiriată de firma noastră și suportam discuții despre politică, în cluburile exclusiviste pentru domni.

I-am răspuns:

— De obicei, dorm lângă o blondă cu picioare lungi.

Nu era adevărat, dar știam că un porc ca el ar aprecia o astfel de replică. S-a hlizit ca un prostănac, exact cum mă așteptasem.

— Deșteptule, ești prea ambițios pentru binele tău! a comentat moșul.

Viziunea lui Cromwell asupra conceptului de ambiție varia în funcție de persoana despre care vorbea. Pentru asociații juniori care lucrau șazeci de ore pe săptămână, să fie ambițioși era minunat. În cazul meu, i se părea deranjant.

— E imposibil să fii prea ambițios, domnule. Acum aș vrea să primesc un răspuns.

— *Christian*, a zis Traurig, adresându-mi un zâmbet care mă implora să tac. Lasă-ne singuri cinci minute! Ne vedem afară.

Nu-mi plăcea că mă trimitea la plimbare, așa încât ei să vorbească despre mine. În adâncul meu, încă eram Nicky din Hunts Point. Dar în societate trebuia să stăpânesc pornirile acelei băiat. Bărbații educați nu urlă și nu răstoarnă mese. Trebuia să vorbesc pe limba lor: cuvinte politicoase, însă cu tășuri nemiloase.

După ce mi-am împins scaunul în spate, mi-am pus pardeșul Givenchy.

— Bine. O să am timp să încerc trabucul Davidoff care abia a ieșit pe piață.

Ochii lui Traurig s-au luminat. M-a întrebat:

— Trabucul Winston Churchill?

— Da. În ediție limitată.

I-am făcut cu ochiul. Nemernicul ăsta încerca să mă tazeze de trabucuri și de alcool de parcă nu câștiga de șase ori mai mult decât mine.

— Măi să fie! a exclamat Traurig. Ai unul în plus?

— Evident că am!